

לעצמה מעמד ושם של שחקנית מוכרת, אם לא של כוכבת ממש. היא, כנראה, לא טרחה די הצורך כדי לעבור את הרגל שלב המפריד בין דמות מוכרת לדמות נעדרת. "תפקידים מישניים, כמו זה שהיה לי בזוגות נשואים, נראים לי מעניינים מתפקידים ראשיים" היא אומרת. וזו בוודאי אינה הדרך הנכונה להגיע לפיסגה.

להופיע בעירום. מארי-פראנס פיי זייה, ילידת ויאטנאם, מחזיקה בתואר במישפטים, שאותו הצליחה להשיג בלי מודים מסודרים-למחצה ובהתכבדות-למחצה. זאת, תוך כדי הופעה מתמדת על הבמה ובקולנוע. ב-1962 ניתנה לה התור דמות הראשונה על הבד. פרנסואה טריפו הפקיד בידיה את תפקיד הערה הפאר-ריסאית באהבה בגיל 20. מאז היתה מקור רבת לחוגים המתקדמים יותר של הקולנוע הצרפתי, והרבתה להופיע בסרטיהם. זה לא תמיד השתלם, אבל בדרך-כלל גרם לה סיפוק.

התברורה של הגברת פיזייה מתבטאת לא רק בניסיון שרכשה, אלא גם בגייה שלה לעבודתה. היא מוכנה היום, משום שהיא שלמה יותר עם עצמה, לערש שות דברים שלא היתה מוכנה לקבל קודם — למשל, להופיע בעירום. בזמנו, התר-קוטטה עם אלן רובי-גריאה (מחבר אשתקד בחוריאנד שהפך במאי בעצמו). כאשר דרש ממנה להסיר את בגדיה.

לנקום במאהב. היום אין לה עוד שום מעצורים ביחס לעירום, אם הדבר נראה לה חיוני לתפקיד. "אני מרגישה בטוחה יותר בעצמי" היא אומרת. אין ספק שביטחון זה היה נחוץ לה במיוחד לקראת מעבר לחצות, סרט שבו היא מגלמת נערה המשתמשת בגופה כדי להגיע לפיסגת ההצלחה ולנקום במאהב שזנה אותה. בין השאר היא מפגינה כישורין המצאה בלתי-רגיל בהתעלסותיה עם כוכבים שונים כמו ג'ון בק, ראף ואלונה וכריסטיאן מרקאן.

פראנס פיזייה וג'ון בק ב"מעבר לחצות"
להופיע או לא להופיע בעירום

טל וטיירון פאואר, ואחר-כך בסידרת מד-זות'טלוויזיה לפי סיפורי המינגווי, למד את המלאכה מן היסודות. יידו, ג'ון פרנקהיימר, שביים את סידרת המינגווי, הפציר בו להצטרף אליו בהוליווד, נתן לו אפשרות להדריך שחקנים בדיאלוגים ב-אותם סרטים שפרנקנהיימר עצמו ביים, איפשר לו להגיע לבימוי פרקים בתוך סידרת-טלוויזיה שונות, ועורר בו את

התיאבון לבימוי סרטים. **כוכבים מגנטיים.** "אין לי שום התנגדות לפולחן הכוכבים. לעיתים אתה זקוק לנוכחות המגנטית שלהם, כדי שרט יוכל לפעול כראוי על צופיו" הסביר פר-לאק לאלה שהאשימו אותו כי נשען על הזוהר של אנשים כמו רדפורד או סטריי-סנד כדי להצליח. את אל פאצינג, המר-פיע בתפקיד הראשי בבובי דירפילד, כנהג-מירוצים אמריקאי המתאהב בנערה חולה במחלה מאמרת, אין פולאק משייך לקטיגורית הכוכבים. לדעתו הוא שחקן מעולה, לא כוכב. "הוא אחד מאותם אנשים שמעניין להתבונן בהם גם כשאינם עושים מאומה, כי יש אצלם תמיד אינו דראמה שאפשר לנחש את התרחשותה, מתחת לפני השטח."

ואולי סוד הצלחתו של פולאק, בכך שהוא מבין נכונה את הקולנוע של שנות השיבעים. "אנחנו חיים היום בעידן של קיצוניות. אין עוד סרטים בינוניים, בר-יוק כפי שאין מעמד בינוני. יש רק הצלחות גדולות, או כישלונות גדולים. זאת — ועוד, מה שקורה היום, הוא שיבה לסוגי הקולנוע הבסיסיים מימי הזוהר של הוליווד. הסנדק הוא, בסופו של דבר, סרט פשע נוסח קאגני ובוגארט, ומגרט השדים אינו אלא סרט אימים. אין כימעט הצלחה גדולה בשנים האחרונות, שאי אפשר למצוא לה את ה"ז'אנר" שממנה נש-

הוא מודה שגם סרטיו נופלים בין מיס-גרות אלה. "אם תלחצו עלי, אצטרך להור-דות שכן היינו הוא מלודרמה סוחטת-דמעות, ושג'רמה ג'ונסון הוא, בסופו של דבר, מערכון."

אל בובי דירפילד הוא עדיין קרוב מכדי שיעז להכריז בקול לאיוו קטיגוריה הוא שייך. "זהו סיפור תחיתו של אדם, והד-רך שבה שני אנשים נתקלים זה בזה." הוא מגדירו ביומרות שאינה הולמת כל-כך את הכרזותיו הקודמות. מבקרי-הקול-נוע האמריקאים התקשו פחות ממנו ב-הגדרת הסרט. "ליד הסרט הזה, אפילו סיפור אהבה נראה כאמבטי-קצף," טען מבקרי-הירחון פלייבוי, שביקורתו רומזת בפירוט כי הסרט הוא סוחט-דמעות ה-עשוי בטוב טעם. כלומר, שוב חלק של "ז'אנר" יש, בדוק וטוב. אבל הכנסותיו של הסרט הוכיחו שהוא קלע למטרה הנכונה. פולאק ימשיך להיות במאי מבוקש.

במאי סידני פואק
המשקיעים דאגו

הפלא, ומטיפוס חשוד בעיני המשקיעים בסרטים, הפך בן-לילה חביבם. היום, לא זו בלבד שאינו צריך עוד לרוץ אחרי העבודה, אלא העבודה ממש רודפת אחריו. פרויקטים מתהנים לו חודשים ארוכים, והוא מרשה לעצמו לבזבז זמן וכסף כראות-עיניו כדי להשיג בדיוק מה שהוא רוצה, ובקצב שהוא רוצה, על הבד. כאשר שואלים את פולאק מה גרם את התפנית בקאריירה שלו, הוא מוכן לספק סידרה ארוכה של תשובות. אבל כאשר שומעים את נימת תשובותיו, אפשר לה-בין חלק מן התעלומה.

"איני עושה סירטי אמנות," הוא אר-מר. "אני עושה סרטים כדי שאנשים רבים ככל האפשר יבואו לראותם. אין זה הוגן ליטול מיליוני דולרים מכיסו של הזולת כדי לעשות סרט שיעניין תריסר אנשים בלבד. אפילו אם זה מספק רעיון נות מבריקים לכמה מבקרים, ונושאים לכמה מאמרים."

ייסורים רבים. צלילו של המישפט הזה הוא כשמן בליבם של אותם המפי-קים הנאלצים להילחם השכם והערב ב-במאי ה-כוכבים עליונים. המעמידים את הקאפריזות שלהם כמיכשול בדרך להצ-לחה הקופתית. ופולאק לא רק מדבר, אלא גם מיישם את דבריו. סרטים כמו כך היינו הוכיחו שהוא באמת מבקש להגיע אל קהל רחב ככל האפשר.

ההאמת ניתנת להיאמר, הוא נחשב על-ידי רבים כאחד היוצרים המעניינים ביותר של הקולנוע האמריקאי בשנות ה-שיבעים. חוקרי סרטיו ניסו להראות כיצד הוא חוזר שוב ושוב על נושא כאוב: ה-ייסורים הגדולים שבהם נאלצים להתנסות אנשים הבאים מרקע שונה, מעולמות שונים ומהשכלה שונה. כדי לגשר על הפער המפריד ביניהם. לעיתים נושאים הייסורים פרי, לעיתים לא, אבל הם קיימים תמיד. לראיה, טוענים מעריציה, סרטים כמו הם יורים גם בסוטים, יאקוזה, שלושת ימי הקונדור, ואפילו סרטים מוקדמים כמו קרן אחת של תיקווה.

"שחקן תיאטרון." אבל פולאק אינו אוהב לדבר על השליחות או על העומק של סרטיו. "אם יש בהם משהו כזה, הוא יצטרך להצטייר מן התוצאה הסופית. מה שמעניין אותי, בשעת העבודה, הוא המקום המתאים למאפיה על השולחן, או הזווית הנכונה של המצלמה."

גישה פרגמטית זו הוכיחה את עצמה לכל אורך הקאריירה שלו. פולאק, שחקן תיאטרון שהופיע על הבמה לצד זירו מוס-

מארי-פראנס פיזייה רבושה כאמכטיה
השמאלית והאינטלקטואלית

צוננת ביותר. לא הפריע הדבר להצלחה המיסחרית הגדולה. לה, אישית, אין כל אשליה ביחס לאיכות המוצר, אבל כדב-ריה: "כמשך שנים הופעתי בסרטים שה-ביקורת שיבחה ורק מעטים ראו. עכשיו הופעתי בסרט שנקטל, אבל כל העולם ראה אותי."

במאים

במאי של שנות ה-60'

מהו סוד הצלחתו של סידני (הם יורים גם בטוטים, בובי דירפילד) פולאק? במשך שנים נחשב אחד מאותם "האינטליגנטים הניריורקים" שאינם יודעים למצוא שפה משותפת עם הקהל, ותמיד נטפלים לרע-יונות נגבים שעוברים ליד הקופה במקום לקלוע בול. עד שביום בהיר אחד מצא את נוסחת-

לא היתה בצרפת שחקנית שלא חשקה בתפקיד הראשי בסרט זה. שהיה ברור מראש כי נועד להיות הצלחה מיסחרית גדולה, ולו רק בשל היותו מבוסס על רבי-מכר בדוק בעל אותו השם, משל סיד-ני שלדון, כשנערכו המבחנים הראשונים בפאריס. היתה מארי-פראנס פיזייה, אחת המועמדות הרבות שחלפו לפני המפיק פראנק יאבלנס, אבל לא שיכנעו אותו. מאוחר יותר, כאשר זוגות נשואים הפך להיט ששיגע את אמריקה, שינה יאבלנס את דעתו והזמין אותה.

למען האמת, לא האמנת יותר מדי בכל העניין. מאז ומתמיד חולמת השח-קניות האירופית על היום שבו יפרצו את חומת האטלנטי ויהפכו כוכבות הו-ליוודיות מפורסמות. אבל זה בדרך-כלל לא קרה. למארי-פראנס זה דווקא לא קרה. הסרט כולו נשען עליה ואיכזי הביקורת היתה